

Sántha Attila

Ágtól áigig

*Sokan mentek el, és kevesen jöttek haza.
Szomszédunk, Tóth Béla bá
mindkét háborút megjárta,
és mindkettőben orosz fogságba esett.*

*Na, ez a Tóth Béla bá, mikor hazajött,
olyan sovány volt,
hogy csak ágtól áigig tudott menni,
másképp a szél elfújta volna.
Mondják, valaki egyszer ujaival
megpattintotta, s elesett.*

*Maradt neki egy kaszálója,
amit a háború alatt felvert a málna,
oda ment fel minden reggel,
nem kellett neki a társaság,
szemelgetett, s vigyázott a tehenre.
Mári né pedig esténként
valami könnyű étellel várta.*

*Mikor Béla bá magára szedett pár kilót,
s nem kellett féljen, hogy elviszi a szél,
elmondta Márinak, ő bizony
megszökött az oroszoktól,
és a döghústra is rászokott,
úgy haza akart jönni.
De nem sokat jutott előre,
éjjelente majd' elvette az Isten hidege,
a nyári hónapok után elfogták,
s csak most jutott haza,
ne haragudjon.*

*Mári né csak sírt, mintha bánat
érte volna, pedig dehogy,
s naponta átvitt ételt a szomszédba,
ahol Márta is várta Jánost, akiről ő tudta,
hogy meghalt, de Márta még nem.*

*Egy idő után Tóth Béla bá
már szembeállt a bivallyal,
s az lesütötte a tekintetét
(pedig nem lett semmivel sem kövérebb).*

*Na ekkor mondta el a gyermekeknek,
kik csapatoslag jártak utána,
s közben tanulták a bogyókat, füveket,
hogy Szibériát miért is élte túl:
hallotta álmában, hogy hívja őt Mári,
az apja, a rég meghalt öreganyja,
s egy csomó régi ember, akiket nem is ismert.
Tudjátok, fiaim, egyszer
titeket is hazahívnak,
és akkor jönni kell, jönni kell.*